

Тъженъ споменъ.

Мили дѣца,

Далече, далече на югъ — при *Червената стѣна* (Македония) — на 25 априлъ т. г., когато пролѣтътъ пробуждаше природата отъ зимния сънъ и подканяше всичко къмъ новъ животъ... костеливата ржка на черната Смъртъ отне отъ насъ единъ животъ, разкошенъ като цвѣтна градина, хубавъ като пѣсень...

Угасна човѣка, който тъй много Ви обичаше, който непрѣстанно мислѣше, работѣше и пишеше за Васъ.

Маринъ Симеоновъ — пѣвеца на Вашитѣ радости, скърби и неволи не е вече живъ! Увѣхна той, като роза не разцвѣтнала още. Житейската слана... вражеската немилостива граната покоси неговия животъ, живота на пѣвеца, който обѣщаваше въ страничкитѣ на сп. „Пчелица“ да Ви поднесе още тъй много пѣсни, приказки и разкази.

Да се поклонимъ, мили дѣца, прѣдъ неговия далеченъ и самотенъ гробъ и по крилѣтъ на Зефира да му пратимъ нашето сърдечно „Послѣдно прости“.

Нека тамъ, отъ неговата кръвъ, надъ неговия тъженъ гробъ да цвѣнатъ рози, алени рози, красиви и нѣжни, като неговитѣ пѣсни, и нека тѣ... розитѣ и неговитѣ пѣсни бждатъ въ този печаленъ свѣтъ едничката радостъ и утѣха за неговитѣ близки, за неговитѣ дѣца, останали безъ татко — сираци, за насъ — неговитѣ другари и за Васъ, мили дѣца, и гласно да кажемъ:

„Тозъ, който падне въ бой за свобода,
Той не умира“...

Шументъ, 1918 г

Трайко Симеоновъ.